

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. R.**, bytem X, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem AK, Urbánkova 3360, 143 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvu dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, PO BOX 9, Praha 1, 110 15, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11.2. 2010 č.j. 139/2010-160-SPR/3,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí ze dne 11.2. 2010 č.j. 139/2010-160-SPR/3 a rozhodnutí ze dne č.j. MHMP 507493/2009/Šes ze dne 12. 6. 2009 se zrušují. Věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen uhradit náklady řízení ve výši 6.800,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č.j. 139/2010-160-SPR/3 ze dne 11.2. 2010 žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků, č.j. MHMP 507493/2009/Šes ze dne 12. 6. 2009, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 6. 3. 2009 jako řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes, SPZ X neoprávněně stál po dobu delší než tři minuty na náměstí Franze Kafky, v Praze 1, v blízkosti domu č. 3, v úseku komunikace spadajícím pod působnost svislé dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Stanoviště vozidel taxi dle zákona č. 111/1994 Sb., pro dva vozy taxi se souhlasem Eva Kvasničková a radiodispečink taxi“. Žalovaný změnil rozhodnutí zkrácením doby neoprávněného stání z 12.50 na 12.37 hodin, v ostatních částech rozhodnutí potvrdil.

Za protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta dle § 22 odst. 9 zákona č. 200/1990 Sb. ve výši 2.500,- Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, považuje ho za učiněné v rozporu se zákonem a neodůvodněné. Žalobce má za to, že byl zkrácen na svých právech tímto rozhodnutím, ale i v důsledku porušení jeho práv v řízení, které předcházelo jeho vydání. Žalovanému především vytýká, že napadeným rozhodnutím stejně jako dalšími rozhodnutími (napadená souběžně podávanými žalobami) nezhojil vady prvoostupňových rozhodnutí, ani řízení předcházejících jejich vydání a to tím, že by řízení o nich sloučil ke společnému projednání s řízeními o přestupcích téhož pachatele, jak mu přikazuje § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích. Podle názoru žalobce z tohoto postupu neexistuje žádná výjimka a neztotožňuje se s názorem žalovaného, podle něhož se do společného řízení zahrnují jen ty přestupky, o nichž se správní orgán dozvěděl do doby zahájení řízení o těchto přestupcích, respektive s ohledem na reálnou možnost reagovat na nově došlá oznámení přestupků do doby vypravení písemnosti, kterou je řízení o přestupcích zahajováno. Žalobce argumentuje tím, že pojem doba „zahájení řízení o těchto přestupcích“ respektive doba „vypravení písemnosti, kterou je řízení o přestupcích zahajováno“ nenalezneme v tomto ustanovení. Jelikož je tento výklad zákona rozšiřující navíc v neprospěch účastníka přestupkového řízení, je takový výklad neudržitelný. Žalobce připomíná, že všechny přestupky téhož žalobce řešil tentýž věcně a místně příslušný správní orgán prvního stupně a rozhodnutí o nich vydal v rozmezí jednoho měsíce. Nespojením řízení došlo při vyměření sankcí k nepřípustnému překročení sazby a k nedůvodnému uložení povinnosti uložit sedmkrát náklady řízení. Žalobce zdůraznil, že projednání přestupků v samostatných řízeních vedlo k uložení sankcí, které v součtu převyšují nejvyšší přípustnou výši pokuty za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích více než šestkrát. Stejně tak k sedminásobnému uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení. Tímto postupem správní orgány porušily ustanovení § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož za více přestupků téhož pachatele musí být uložena sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný, kterým byl v daném případě přestupek podle § 22 odst. 1 písm. o) zákona o přestupcích, za nějž lze podle § 22 odst. 9 téhož zákona uložit pokutu pouze do 2.500,- Kč. V této souvislosti žalovaný na str. 6/8 uvedl, že: „*poukazování odvolatele (žalobce) na rozhodnutí Ministerstva dopravy č.j. 899/2008-160-SPR/7 v obdobné věci nelze pro nyní přezkoumávaný případ zohlednit, protože v dotýcné věci byla jednotlivá řízení zahajována a rozhodnutí přijímána bez ohledu na plynutí času. V přezkoumávaném rozhodnutí takový postup správního orgánu, který by nerespektoval § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, zjištěn nebyl.*“ S tímto odůvodněním se žalobce neztotožnil a opakovaně namítá, že šlo o podobný případ, jehož závěry jsou pro tento případ plně aplikovatelné. (Pro vysvětlení žalobce doplňuje, že se jednalo o větší množství přestupků téhož pachatele, větší množství správních řízení a rozhodnutí téhož správního orgánu namísto řízení společného a rozhodnutí jediného.)

Na podporu svého tvrzení žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 17/2007 ze dne 31.5. 2007, v němž soud vyslovil názor, že: „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt*“ žalobce má za to, že z hlediska tvrzených opakovaných skutkových jednání by se případně jednalo zcela zřejmě právě o pokračující delikt, který se posuzuje jako jediné jednání a postih by proto bylo nutno ukládat pouze jednou, nikoli sedmkrát, jak učinily správní orgány obou stupňů.

Žalobce dále namítá, že správní orgány rozhodly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Zjištěný skutkový stav nebyl prokázán a existují důvodné pochybnosti o tom, že se skutek stal tak, jak tvrdí správní orgány. Žalovaný v návaznosti na rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť při zjišťování vycházel pouze z úředních záznamů Městské policie hl. m. Prahy, kde jsou uvedeny nepravdivé údaje stran doby zastavení vozidla. Žalobce namítal, že správní orgán neprokázal, že by žalobce stál na uvedeném místě po delší dobu než tři minuty, neboť nevyvrátil jeho tvrzení o tom, že v čase uváděném správním orgánem bylo započteno i kontrolování jeho osoby. Žalobce tedy nadále tvrdí, že déle než přípustnou dobu stál na vyhrazeném parkovacím stání výlučně a pouze z důvodu sepisování oznámení o přestupku, nikoli tedy ze své svobodné vůle. Žalobce v řízení o přestupku navrhl doplnění dokazování o kalibraci a další důkazy, ty však žalovaný nebral na zřetel. Žalobce poukázal na nesrovnalosti v časových údajích v úředním záznamu Městské policie hl. m. Prahy oproti kamerovému systému a požádal o výslech strážníků, včetně doplnění vyjádření správce kamerového systému. Navíc, odmítnutí provedení těchto důkazů žalovaný v rozhodnutí řádně neodůvodnil.

Žalobce také poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 11/12, kde žalovaný uvedl: *„skutečnost, že se odvolatel popsaných skutků dopustil je doložená jednáním, které je kvalifikováno jako přestupek, a které bylo dokumentováno obrazovými záznamy, přičemž každé z jednotlivých jednání bylo individuálně řešeno Městskou policií hl. m. Prahy v uvedených dnech“* k uvedenému žalobce namítá, že z četnosti jeho kontrol vždy a okamžitě poté, co na uvedeném místě zastaví, je zřejmé, že ten, kdo jedná úmyslně protiprávně, je správní orgán, který jej de facto touto činností šikanuje.

Žalobcovu přesvědčení o oprávněnosti jeho jednání dokládá opakovaně vyjádřený protest nejen žalobce proti systému parkovacích stanovišť taxislužby. Podle žalobce tento systém ohrožuje hospodářskou soutěž v této oblasti. Žalobce zdůrazňuje, že je držitelem platného oprávnění k provozování taxislužby, avšak zmiňovanou právní úpravou taxistanovišť a jejich správců, je na něj kladeno další neodůvodněné břemeno-povinnost platit měsíčně správci taxistanovišť značnou finanční částku, která nemá oporu v zákoně.

Žalobce nesouhlasí s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení, neboť s ohledem na shora uvedené má za to, že správní řízení nevyvolal porušením své právní povinnosti a navíc, povinnost k uložení nákladů mu je dávana bezdůvodně, opakovaně a v rozporu se zákonem, neboť přesahuje ve svém součtu nejvyšší přípustnou výměru nákladů. Žalobce tedy napadá rozhodnutí obou správních orgánů pro jejich nezákonnost, neodůvodněnost a pro porušení jeho práv v předcházejícím řízení, a proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve popsal dosavadní sled událostí a dodal, že obsah žaloby je v podstatě totožný s obsahem podaného odvolání. Žalovaný proto popírá oprávněnost žaloby a má za to, že se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi argumenty, které žalobce uvedl.

Žalovaný odmítl námitku žalobce, že správní orgány obou stupňů se snaží konstruovat výjimku z ustanovení § 57 zákona o přestupcích, který se týká společného řízení. Naopak tvrdí, že není v rozporu se zákonem, jsou-li do společného řízení o přestupku zahrnuty vždy jen ty skutky, kterých se osoba podezřelá z přestupku dopustila do okamžiku, kdy proti ní bylo zahájeno řízení o přestupku. Podle názoru žalovaného nemůže obstát výklad, podle něhož by správní orgán I. stupně musel neustále slučovat do již zahájeného řízení o přestupku další nové přestupky, které spáchal obviněný. Pokud by správní orgán neustále slučoval řízení o dalších oznámených přestupcích, mohlo by v to konečném důsledku vyústit až do situace,

kdy by některé z přestupků nemohly být z důvodu zániku odpovědnosti řádně projednány. Tento výklad ustanovení by podle žalovaného vedl k situaci, kdy by žalobce byl bezdůvodně zvýhodněn oproti řidičům, kteří se pravidly provozu na pozemních komunikacích běžně řídí, popřípadě se pouze výjimečně dopouští jejich porušení. Dle mínění žalovaného není v rozporu se zákonem, jsou-li do společného řízení o přestupku zahrnuty vždy jen skutky, kterých se osoba podezřelá z přestupku dopustila do okamžiku, kdy proti ní bylo zahájeno řízení o přestupku, resp. s ohledem na reálnou možnost posoudit nově došlá podání a byla vypravena písemnost, kterou bylo zahájeno řízení. Na podporu svého názoru uvádí odkaz na odbornou literaturu: Červený Z., Šlauf, V.: Přestupkové právo. Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů. 14. aktualizované vydání, Praha: Linde, a.s., 2007, str. 132.

Žalovaný odmítá odkaz žalobce na rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel č.j. 899/2008-160-SPR/7, protože v dotyčné věci byla jednotlivá řízení zahajována a rozhodnutí správního orgánu I. stupně přijímána bez ohledu na plynutí času, zatímco ve věci žalobce k takové situaci nedošlo. Pro doplnění žalovaný uvádí, že každé žalobcovo deliktní jednání bylo hned na místě šetřeno strážníky Městské policie hl. m. Prahy, kterými bylo vždy sepsáno oznámení o přestupku. Jednalo se tak o opakování přestupku, nikoliv o pokračování deliktního jednání.

Argument žalobce napadající prokázanou dobu zastavení a stání, považuje žalovaný za zcela nepodložený. V této souvislosti odkázal na obsah spisové dokumentace i obrazové záznamy Městského kamerového systému, které dokumentují projednávané přestupky. Je přesvědčen, že oznámení o přestupku bylo sepsáno až po uplynutí zákonem dané doby, po kterou je zastavení na vyhrazeném parkovišti dovoleno, tedy po uplynutí tří minut.

Žalovaný uvádí, že žalobci byla dána možnost se vyjádřit ke shromážděné spisové dokumentaci, mohl navrhnout nové důkazy nebo navrhnout doplnění dokazování. Žalobce se k seznámení se spisovou dokumentací nedostavil, jen podal písemnou námitku, v níž uvedl, že přestupky se mají projednat ve společném řízení.

Za neopodstatněnou považuje žalovaný námitku týkající se nezjištění skutkového stavu věci. Podle názoru žalovaného byly přestupky žalobce řádně sepsány příslušným strážníkem Městské policie hl. m. Prahy ve formě oznámení o přestupku, na kterém chybí vyjádření žalobce, který se bezdůvodně odmítl k zjištěnému přestupku vyjádřit.

K námitce žalobce, že má právo v rámci taxikářské licence stát na parkovištích, která jsou vyznačena jako stanoviště taxi, je zcela irelevantní, neboť na vyznačeném parkovišti, kde byl kontrolován, musí být k tomu uzavřen smluvní vztah, který nebyl v řízení prokázán. Podle žalovaného bylo v daném případě jednoznačnou a nezpochybnitelnou povinností žalobce řídit se platnou místní a obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích, ze kterých pro něj vyplýval zákaz zastavit a stát na předmětném parkovacím místě po dobu delší než tři minuty. Žalovaný doplnil, že problematika přidělování parkovacích stanovišť není v jeho kompetenci.

K námitkám žalobce soud ze správního spisu zjistil, že dne 6.3. 2009 byly sepsány strážníky Městské policie hl.m. Prahy oznámení o přestupku, neboť žalobce stál na náměstí Franze Kafky v blízkosti domu čp. 3, v době od 17.36 do 17.50 hod., od 14.51 do 14.58 a v době od 12.27 do 12.50 v působnosti dopravní značky IP 12 s dodatkovou tabulkou: Stanoviště vozidel taxi dle zákona č. 111/1994 Sb., pro dva vozy taxi se souhlasem Eva Kvasničková a radiodispečink taxi. Záznamy o přestupku nejsou žalobcem podepsány s odůvodněním, že se odmítá vyjádřit. Jako důkaz je v oznámení uveden záznam Městského kamerového záznamu.

Dne 16.3. 2009 Magistrát hl. m. Prahy vydal příkaz o uložení pokuty, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních

komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč. příkaz o uložení pokuty si žalobce převzal dne 22. 3. 2009.

Proti příkazu podal žalobce odpor, kde stejně jako v žalobě namítal, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, odmítl odpovědnost za spáchaný přestupek a zdůraznil, že cílem správního orgánu není organizace dopravy, nýbrž omezování hospodářské soutěže mezi soutěžiteli. Oznámením o pokračování řízení ze dne 6. 4. 2009 správní orgán žalobci zopakoval sdělení obvinění a zároveň ho předvolal k ústnímu jednání. Dne 15.5. 2009 vznesl žalobce námitku podjatosti vůči úřední osobě panu Šestákovi, o které rozhodl ředitel odboru usnesením ze dne 19. 5. 2009 a to tak, že úřední osoba není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení. Dne 19. 5. 2009 se konalo ústní jednání bez přítomnosti žalobce, neboť se z jednání neomluvil. Přípisem ze dne 20. 5. 2009 žalobce byl poučen o možnosti se seznámit s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Dne 12. 6. 2009 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchaní přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Po zrekapitulování obsahu správního spisu a důkazů, které byly použity jako podklad pro rozhodnutí, správní orgán vypsál všechna řízení, která probíhají se žalobcem. Po vyhodnocení jednotlivých oznámených přestupků městskou policií doložených obrazovými záznamy z Městského kamerového systému shledal, že žalobce se dopouští přestupků opakovaně a vědomě. Z rozhodnutí je zřejmé, že skutkový děj popsany strážníky považuje za dostatečně věrohodný a odmítá tvrzení žalobce, že pokaždé, co přijede na vyhrazené parkoviště, je kontrolován strážníky městské policie, kteří si vyžádají jeho doklady ihned po jeho příjezdu, aniž by vyčkali zákonem stanovené doby tří minut umožňující zastavení jiným vozidlům, než pro které je parkoviště vyhrazeno a doba zadokumentovaná kamerovým systémem je vlastně doba, po kterou strážníci sepisují oznámení o neexistujícím přestupku. Správní orgán uvedl, že dobu rozhodnou pro posouzení páchaní přestupků žalobce vzal dobu zaznamenanou jak na obrazových záznamech jednotlivých přestupků, tak i v jednotlivých sepsaných oznámeních o přestupcích. Doplnil, že všechny tyto obrazové záznamy přesahují dobu rozhodnou pro porušení zákonem stanoveného limitu tří minut. K námitce žalobce, zda je kamerový systém kalibrován, správní orgán odkázal na vyjádření firmy KH Servis a.s., která spravuje datovou síť Městského kamerového systému, podle níž jde o naprosto přesný kamerový systém a pro potřeby prokázání doby dostačující. Správní orgán I. stupně odmítl návrh žalobce na spojení řízení podle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. a uvedl, že přestupky, ve kterých bylo možno vést společné řízení, byly již sloučeny. Doplnil, že pokud by správní orgán již zahájené řízení o přestupcích průběžně rozšiřoval slučováním dalších přestupků téhož obviněného, nebylo by prakticky možné všechny přestupky pachatele projednat.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem žaloby, a proto na ni soud pro stručnost odkazuje. Jak bylo výše uvedeno žalovaný v jednom případě změnil dobu, kdy měl žalobce neoprávněně stát na vyhrazeném parkovišti, v ostatních částech žalobu zamítl. K námitkám žalobce konstatoval, že přestupkové jednání žalobce má za dostatečně prokázané. Argument žalobce proti postupu správního orgánu, který údajně v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 zákona o přestupcích neprojednal všechny přestupky vedené proti odvolateli ve společném řízení, žalovaný rovněž neshledal důvodným. K tomu

vedl, že do společného řízení o přestupku lze zahrnout jen ty skutky, kterých se žalobce dopustil do okamžiku, kdy bylo proti němu zahájeno konkrétní řízení o přestupku. Žalovaný k námitce týkající se osazení dopravní značky uvedl, že žalobce stejně jako ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích jsou povinni se místní úpravou řídit. Navíc dodal, že způsob označení předmětného parkovacího místa není předmětem přestupkového řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobcova argumentace směřuje proti vedení řízení s tím, že správní orgány měly sloučit přestupky ke společnému řízení, neboť podle jeho názoru šlo o pokračující delikt. Žalobce rovněž nesouhlasí se zjištěním skutkového stavu, přičemž jednání strážníků Městské policie hl. m. Prahy považuje za šikanózní. Žalobce dále brojí proti osazení dopravních značek, které podle něho neslouží k řešení dopravní situace, ale ke znemožnění jeho podnikatelské činnosti.

Na úvod soud předesílá, že předmětem tohoto řízení je rozhodnutí o přestupcích, kterých se žalobce měl dopustit dne 6. 3. 2009, přičemž s ohledem na níže uvedené je podstatné, že příkaz o uložení pokuty si převzal dne 22. 3. 2009. Z úřední činnosti je soudu známo, že předmětem řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. 1 A 16/2010 byl přezkum rozhodnutí žalobce o přestupku, kterého se měl žalobce dopustit dne 13. 3. 2009, pod sp. zn. 1 A 14/2010 je vedeno řízení o přezkumu rozhodnutí o přestupcích, kterých se žalobce měl dopustit dne 16. 3. 2009, dále je u zdejšího soudu probíhá řízení o přestupcích pod sp. zn. 1 A 17/2010, kterých se měl žalobce dopustit dne 22. 3., 26. 3. a 27. 3. 2009 a pod sp. zn. 1 A 21/2010 probíhá řízení o přestupcích, kterých se měl žalobce dopustit ve dnech 20. 3. a 27. 3. 2009.

Soud připomíná, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného např. v rozsudku ze dne 16.4. 2008 č.j. 1 As 27/2008-67 z obecné potřeby vyplývá použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem *k neexistenci jednotného kodexu správního trestání nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli přestupku či správního deliktu*. K této zásadě se Nejvyšší správní soud také vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dostupném z <http://www.nssoud.cz>, dle něhož „*použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem*“. Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaném pod č. 1338/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.*“ Podpůrná argumentace vyplývá i z

dalších rozhodnutí nadřízeného soudu (např. rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, publikovaný pod č. 461/2005 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS), podle nichž je rozdělení deliktů na správní a soudní vyloženo nikoli jako s ohledem na přirozenoprávní principy, ale jako důsledek trestní politiky státu. Tento přístup je v obecné rovině výrazem Ústavním soudem opakovaně vyslovené jednoty právního řádu (srov. např. nálezy ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 72/06 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) a v dané věci i s principem analogie ve prospěch účastníka řízení (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01 a ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>, či rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva - rozsudek ve věci *Öztürk proti Německu* ze dne 21. 2. 1984, in: <http://echr.coe.int/echr/en/hudoc>).

Žalobce argumentuje tím, že z výroku napadených rozhodnutí i ze samotného skutkového stavu vyplývá, že se jedná o jeden pokračující přestupek. Vzhledem k tomu, že pojem pokračování přestupkový zákon neupravuje je s ohledem na shora uvedené nutné využít právní teorie a výkladů obecných institutů z trestního práva. Legální definici pokračování v trestném činu uvádí trestní zákoník č. 40/2009 Sb. v ustanovení § 116. Pokračováním v trestném činu se podle citovaného ustanovení rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestné činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v souvislosti v předmětu útoku. Z definice tak vyplývají čtyři znaky pokračování trestného činu respektive přestupku, které musejí být splněny současně. Jde o stejnou skutkovou podstatu, stejný nebo obdobný způsob provedení, objektivní souvislost (časová případně místní) a subjektivní souvislost (společný záměr).

Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce napadl několik rozhodnutí žalovaného, kterými byl uznán vinným ze spáchání stejné skutkové podstaty přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích spočívající v tom, že porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu.

Druhým podstatným znakem pokračování v přestupku je způsob provedení. U pokračování je třeba, aby způsob provedení byl podobný. Stejnorodost způsobu provedení vyplývá ze samotného obsahu pojmu pokračování, neboť pokračovat lze v činnosti jen velmi obdobně. Stejnorodost je třeba vykládat ve spojitosti se společným záměrem pachatele, tedy dalším atributem pokračujícího přestupku. V daném případě je u žalobce jednotčím záměrem neoprávněné stání po dobu delší než tři minuty v působnosti značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s tím, že trvá na tom, že osazení těchto značek je diskriminující. V tomto soud shledává jednoznačnou subjektivní souvislost jednotlivých jednání naplňujících skutkovou podstatu předmětného přestupku.

Z popisu jednotlivých případů porušení povinnosti jednoznačně vyplývá, že způsob provedení byl stejný. Vždy se jednalo o to, že žalobce stál na vyhrazeném parkovišti.

Objektivní souvislost je rovněž zřejmá ze spisů vedených pod č.j. 1 A 13/2010, 1 A 14/2010, 1 A 16/2010 1 A 17/2010 a 1 A 21/2010 dále ze spisů vedených pod spisovou značkou 2 A 11/2010, 2 A 12/2010, 2 A 13/2010 a 2A 18/2010. Časové rozpětí mezi jednotlivými protiprávními jednání není značné a nevylučuje tak jednání na základě společného záměru. V daném případě je zřejmá i místní souvislost, neboť žalobce pokračoval v trestném činu na stejném místě v blízkosti domu 3, na nám. Franze Kafky, v Praze 1.

S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že v projednávané věci se jedná o jeden skutek, tedy o jeden pokračující přestupek, v rámci něhož došlo několikrát k porušení zákonných ustanovení upravujících povinnosti účastníka silničního provozu.

Možností, že by se mohlo jednat o pokračující přestupek, se žalovaný vůbec nezabýval. Zabýval se jen námitkou týkající se společného řízení, přičemž uvedl: „*že do společného řízení o přestupku lze zahrnout jen ty skutky, kterých se žalobce dopustil do okamžiku, kdy bylo proti němu zahájeno konkrétní řízení o přestupku.*“ V této souvislosti soud připomíná, že podle § 12 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb. je mezníkem, který ukončuje skutek při pokračujícím jednání, **sdělení obvinění**. S ohledem na zásadu použití analogie trestního práva v právu přestupkovém, je třeba toto ustanovení použít i pro pokračování v přestupku. Žalovaný tuto skutečnost nezpochybňoval, jako mezník, do kdy je možné zahrnout skutky do společného řízení, uvedl zahájení konkrétního řízení o přestupku. I s touto argumentací se soud ztotožnil, neboť trestní řád používá pro stejný okamžik dva výrazy: sdělení obvinění a zahájení trestního stíhání (§ 160 trestního řádu), jehož obsahem je však stále sdělení obvinění. Soud se neshodne se žalovaným v určení rozhodujícího okamžiku. Přestože se žalovaný stanovením doby nezabýval, z obsahu spisu vyplývá, že za rozhodující okamžik považuje vypravení příkazu o uložení pokuty.

Podle názoru soudu je rozhodujícím okamžikem doba, kdy žalobci bylo obvinění **skutečně sděleno**, (*i proto zde zákonodárce zřejmě používá stále pojem sdělení obvinění , i když jinak pro tento okamžik používá pojem zahájení trestního stíhání*) Z těchto důvodů je třeba za sdělení obvinění považovat až okamžik doručení usnesení o zahájení trestního stíhání, respektive přestupkového řízení, nikoli např. okamžik, kdy bylo toto usnesení písemně vyhotoveno, vypraveno nebo nabylo právní moci.

V daném případě bylo ve věci nejprve konáno zkrácené přípravné řízení. V takovém případě platí, bylo-li ve věci konáno zkrácené přípravné řízení, neukončuje skutek ve smyslu § 12 odst. 11 trestního řádu sdělení podezřelému na počátku jeho výslechu, z jakého trestného činu je podezřelý, ale vzhledem k ustanovení § 314b odst. 1 věta druhá téhož zákona až **doručení návrhu na potrestání soudu**, neboť tímto okamžikem je zahájeno trestní stíhání a podezřelý se stává obviněným, přičemž však z hlediska ustanovení § 12 odst. 11 je rozhodujícím okamžikem až doručení návrhu na potrestání obviněnému (rozhodující je totiž vždy okamžik, kdy podezřelému bylo obvinění skutečně sděleno). I tyto zásady je třeba s ohledem na nedokonalou úpravu přestupkového řízení aplikovat na daný případ. Dle uvedeného je rozhodujícím okamžikem pro ukončení skutku **doručení příkazu o uložení pokuty**.

Podle názoru soudu je tato otázka určující pro úvahu, pro paralelní vedení správních řízení, nebo zda byly splněny podmínky pro vedení pouze jednoho správního řízení. Městský soud v Praze proto uzavírá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zatížená vadou, spočívající v nesprávném právním posouzení věci.

Pro úplnost soud dodává, že nesouhlasí s námitkou žalobce o nedostatečném zjištění skutečného stavu věci. Podle názoru soudu k prokázání přestupkového jednání žalobce postačovala zjištění opatřená správním orgánem I. stupně, přičemž odmítnutí návrhů na doplnění dokazování dostatečně odůvodnil.

Soud se také ztotožnil s názory, které zastávají správní orgány v tom směru, že předmětem přestupkové řízení není otázka nezákonného osazení dopravních značek. V této souvislosti soud připomíná, že práva a povinnost účastníků provozu na pozemních komunikacích, pravidla provozu na pozemních komunikacích, úpravu a řízení provozu na pozemních komunikacích upravuje zákon č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Podle tohoto zákona: „*Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem.....*“ jakož i „*dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*“. Povinnost respektovat dopravní značení je stanovena v §

4 písm. c) tohoto zákona. V této souvislosti soud dodává, že stejně jako jsou např. občané povinni podrobit se výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor (srov. k tomu usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97), je účastník provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se (mimo jiné) pokynem policisty [§ 4 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích] a dopravními značkami [§ 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích], a to opět bez ohledu na jeho soukromý názor na jejich zákonnost. Ústava, Listina a ani žádná jiná právní norma totiž nepřipouští, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích sami hodnotili zákonnost pokynů policisty nebo umístění dopravních značek a teprve potom se rozhodli, zda je budou respektovat, či nikoliv. Takový výklad je nutno odmítnout, neboť vede k nepřijatelným důsledkům (anarchii).

Jak bylo uvedeno, pochybení, kterého se dopustil žalovaný, představuje důvod pro zrušení jeho rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť tato vada mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Jelikož porušení ustanovení o řízení před správním orgánem se dopustil již správní orgán I. stupně, soud zrušil i rozhodnutí prvostupňové dle § 78 odst. 3 s.ř.s.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku a jeho povinností bude rozhodnout, která protiprávní jednání žalobce bude třeba spojit do jednoho řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2. 000,- Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony (§ 11 písm. a, d, vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 4.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Žalovaný je tedy povinen zaplatit celkem 6.800,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2012

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová